

наукових задач й педагогічних ситуацій, тобто відповідати ступеню магістра. Цей ступінь відображає, перш за все, освітній рівень випускника, його здатність до наукової, педагогічної та методичної роботи. Магістрант має не лише володіти знаннями основних наукових положень досліджуваної проблеми, але й уявленнями про методологію та організацію науково-дослідної роботи на усіх її етапах.

Магістерська робота дозволяє студенту стати професіоналом, шляхом впровадження дослідницького підходу у висвітленні професійного питання. Вона базується на здобутому досвіді та рефлексивному підході до цього досвіду. Студент-магістр, який бере участь у цій роботі, повинен продемонструвати автономію та ініціативу. Робота також показує набуття дослідницького підходу та критичного аналізу. Її завершення, формує студента як продуцента знань з викладання, навчання та виховання, а результат його дослідження зможе в подальшому послужити всій педагогічній громаді.

Нарешті, особиста наукова робота студента, це – спосіб шукати інші можливості для навчання, ніж ті, які безпосередньо пропонуються, наприклад, відвідувати громадські наукові дебати, брати участь у наукових семінарах або конференціях, організованих дослідницькими та партнерськими лабораторіями педагогічних магістратур.

Література

1. Lancement des Ecoles supérieures du professorat et de l'éducation. Ambition de la réforme [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://www.education.gouv.fr/cid72783/lancement-des-ecoles-superieures-du-professorat-et-de-l-education.html>

Олена Локшина, д.п.н., проф.
Інститут педагогіки НАПН України
м. Київ

ЕВОЛЮЦІЯ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ З МОВНОЇ ОСВІТИ: РУХ ДО СИСТЕМНОСТІ

Європейська інтеграція України, що закріплена Конституцією України (1996) та Угодою про Асоціацію між Україною та ЄС (2014), актуалізує питання розбудови іншомовну освіти, синхронізації її цілей та методики навчання зі стандартами ЄС [1; 2].

Констатовано, що в умовах багатомовності Європи Брюссель має вагомий вплив на працевлаштування з розбудови сектора мовної освіти, оскільки є

Батьківщиною для 500 мільйонів громадян 175 національностей (разом з мігрантами) з 28 держав-членів. У кордонах ЄС функціонує 24 офіційні мови, деякі з яких є мовами міжнародного значення, 60 мов – є мовами регіонального значення. Тому, мовна політика ЄС є однією з флагманських та забезпечується законодавчо-нормативною базою та інноваційними стратегіями.

Законодавчою платформою є Договір про ЄС (1992), де у Статті 3 проголошується, що ЄС поважатиме свою культуру і лінгвістичну спадщину та забезпечуватиме її збереження і збагачення [6].

Про важливість володіння громадянами ЄС сучасними мовами наголошується у низці стратегічних документів, зокрема у

– Висновках Європейської Ради у Барселоні (2002), у розділі «Освіта» (43-44) для побудови конкурентоздатної економіки, що базується на знаннях, ЄС закликає держави-члени забезпечити, щоб їхні громадяни покращували рівень володіння базовими навичками, зокрема, вивчаючи щонайменше дві іноземні мови, починаючи з раннього віку [4];

– Стратегічній рамці європейської співпраці у галузі освіти і навчання (Освіта і навчання 2020) (2009) Стратегічне завдання 2 «Покращання якості та ефективності підготовки і навчання» передбачає розбудову освіти високої якості, що включає підвищення рівня володіння громадянами ЄС лінгвістичними компетентностями [3];

– Пропозиції до Рекомендації Європейської Ради щодо цілісного підходу до викладання і навчання мов (2018), де ЄС ініціює перетворення іншомовної освіти на багаторівневу та багатокомпонентну систему, що охоплює:

- національний, регіональний, місцевий та шкільний рівні;
- ланки передшкільної, початкової, середньої, професійно-технічної освіти;
- заклади формальної та неформальної (центри, групи, обміни тощо) освіти;
- участь усього суспільства – передбачає включення батьків у процес опанування молоддю мовами.
- різні форми і методи, якнайширше використання ІКТ та цифрових ресурсів [5].

Зроблено висновок, що політика ЄС з мовної освіти активно розвивається. Аналіз стратегічних орієнтирів розбудови сектора мовної освіти засвідчує рух від проголошення важливості володіння громадянами ЄС мовами та необхідності опанування ними декількома мовами в системі формальної освіти, пізніше – оволодіння ключовою компетентністю спілкування іноземними мовами до запровадження системного підходу, який цілісно пронизує усі сфери життя Європейської Спільноти.

Література

1. Конституція України (2006). – Електронний ресурс. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Угода про Асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (2014). – Електронний ресурс. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011.
3. Council conclusions of 12 May 2009 on a strategic framework for European cooperation in education and training ('ET 2020'). (2009) – Електронний ресурс. – Режим доступу: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:52009XG0528\(01\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:52009XG0528(01)).
4. Presidency Conclusions – Barcelona European Council 16 and 16 March 2002. – Електронний ресурс. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/invest-in-research/pdf/download_en/barcelona_european_council.pdf.
5. Proposal for a Council Recommendation on a comprehensive approach to the teaching and learning of languages (2018) – Електронний ресурс. – Режим доступу: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=COM%3A2018%-3A272%3AFIN>.
6. Treaty on European Union (2002) – Електронний ресурс. – Режим доступу: https://eur-lex.europa.eu/eli/treaty/teu_2012/oj.

Марина Нагач, к.п.н.

*Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя
м. Ніжин*

ЗДОБУТКИ ТА ПРОБЛЕМИ ПАРТНЕРСТВ МІЖ ШКОЛАМИ ТА УНІВЕРСИТЕТАМИ В США (за матеріалами конференції Національної асоціації шкіл професійного розвитку – 2019)

Школи професійного розвитку (ШПР), з'явилися як педагогічна інновація в США у 80-х роках ХХ століття. Згідно визначення Енциклопедії освіти, **ШПР** – це інноваційні заклади, створені шляхом партнерства між коледжами освіти університетів та загальноосвітніми школами різних рівнів, від початкової до старшої. Діяльність ШПР спрямована на вирішення чотирьох основних завдань: – сприяння максимальним досягненням учнів; – розробка, перевірка та поширення ефективних інноваційних методик викладання через прикладні дослідження; – професійний розвиток досвідчених вчителів; – покращення професійної підготовки студентів – майбутніх вчителів.